

Sopar del futbol benicarlando

text i foto GREGORIO SEGARRA

El passat 3 d'octubre va tenir lloc un sopar al que van assistir els equips del C.D. Benicarló i Spórting Benicarló, que va servir per a celebrar l'ascens a 1ª Regional del Spórting "B" i per a presentar en societat al flamant president del C.D. Benicarló, Juan Francisco Maluenda. En el mateix no van faltar els parlaments –de fet va haver per a donar i prendre- i l'intercanvi de plaques i detalls commemoratius, amb alguns moments molt emotius. Van parlar també els respectius entrenadors dels tres equips, fent vots perquè aquesta temporada siga tot allò fructífera que s'espera.

FOTO!

XXXI Clausura Escuelas Provinciales de Ciclismo. Benicarló, 5 octubre de 2008

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4

info
La informació que es multiplica

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

www.3x4.info

-La Diputació delega obres a Tírig, Torre d'En Besora, la Mancomunitat Els Ports i avança en el tràmit de la carretera Atzeneta Xodos

-La Guàrdia Civil desarticula a Vinaròs una banda organitzada en la comissió de robatoris amb força

-El Bloc demanarà a la Generalitat una línia de crèdits sense interessos per a refinanciar els deutes del pla de renovació d'embarcacions davant la crisi

Palmericidi institucional

El Consistori elimina les dues palmeres de la rotonda situada al costat de la Plaça Constitució de la nostra ciutat. La palmera vegetal es va trencar en dues meitats durant els treballs d'extracció, la de ferro ... no. Com era d'esperar.

text REDACCIÓ

La mesura anunciada per l'edil d'Urbanisme, Antonio Cuenca, i que va aixecar certes crítiques dels grups de l'oposició, s'ha complert. Les dues palmeres –una de ferro dissenyada per la Brigada municipal i l'altra vegetal– han desaparegut ja de la rotonda situada en les confluències de la

Plaça Constitució amb la carretera vella de Peníscola, el Passeig Marítim i Jacinto Benavente. Cuenca ja va avançar que, "per la seua perillositat", la rotonda seria remodelada i que, per a això, seria necessari extreure la palmera i l'obra de la Brigada municipal.

L'oposició va carregar contra aquest fet a l'entendre que mentre s'estudiava la seva eliminació es plantaven noves espècies de plantes decoratives i per les connotacions de l'actuació decorativa d'anteriors governs. Així ho van assegurar diferents portaveus de PSPV i BLOC.

Calvià publica "Volveremos", Premi Rei en Jaume de Narrativa 2007

text REDACCIÓ

L'Ajuntament de Calvià (Palma de Mallorca) ha publicat la novel·la breu "Volveremos", Premi Rei en Jaume de Narrativa 2007, l'autor de la qual és el nostre col·laborador Jesús Maestro. L'acció de la novel·la se situa en un temps indeterminat que pel llenguatge podria situar-se a principis de segle XX. Els seus protagonistes, amants de l'art i dels gojos de la vida, es veuen forçats a fugir de la tranquil·la localitat costanera en la qual viuen. En el seu casual refugi reflexionen sobre la immortalitat, l'amor i l'estètica. Aquesta és la segona novel·la de l'autor, de qui ja es va publicar l'any passat "Vozebuth", premi de Narrativa Injuve 2007.

Primeres paraules del llibre...

"¿Por qué no nacer jóvenes y vivir solamente durante un verano de radiante felicidad?"

Qué magnífica armonía rodea la oscuridad de mi mente. Gritando y riéndose, la chiquillería se lanza a la piscina. La brisa trae los ecos más sorprendentes, filtrados por el agua que queda dentro de mis oídos. No muy lejos, se oyen las olas del mar. Las piedrezuelas saltan contra la playa en ligeras embestidas, creando un sonido parecido al que hace una madre cuando sopla sobre su dedo, sugiriéndonos silencio."

NO PASSA RES, NO PASSA RES...

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

No en sortim. Aquest passat diumenge, amb les mateixes o més absències que la setmana passada, vam tornar a perdre a casa. La cosa però va ser d'una dignitat encomiable. La visita de l'actual líder —el Benlloch— va acabar amb un 0 a 1 que feia justícia al que havia passat sobre el terreny de joc. És cert que els nostres van fer tot el que van saber i més, que va córrer, que es van deixar deixar la pell sobre el plàstic símil herba del nostre terreny de joc, però sobretot és cert que no vam tindre ni una, ni

una ocasió de gol. Ni clara ni espessa, de cap manera. El jove Monti s'esforça i la davantera, Cristian Perarire es baralla amb tots, però ens falta l'home que remate la piloteta amb perill. Mentre Marcos Cano continue lesionat, poca cosa farem en aqueix aspecte. Els forasters van crear més perill, van posar a prova els reflexos del nostre porter Jordi i quan faltava poc més d'un quart d'hora van

manifestar la seua superioritat en forma d'un bonic gol aconseguit per un davanter escanyolit i poqueta cosa que tenien. Se me'ls va driblar tots i es va plantificar al costat del pal esquerre de la nostra porteria; quan tots esperàvem la passada de la mort ens va sorprendre amb un xut que va fer esclatar d'alegria la nombrosa parròquia forastera que s'havia desplaçat a Benicarló tot aprofitant que les ametles ja estan plegades, que les garrofes poden aguantar uns dies més i que a l'oliva encara li queden dos mesos. De fet, tota la segona part vaig estar literalment envoltat d'aficionats d'aqueix poblet; dos

d'ells, entrats en anys, em van recordar els simpàtics iaies de "Caçadors de bolets", amb atinats comentaris i oferint-li constantment cigarrets al linier. També hi havia una colla de gent més jove que quan van marcar el seu gol van reaccionar amb desmesurades mostres de joia i fins i tot un, dut suposo que pels efluvis del carajillo de la mitja part, va gosar dir en veu alta com si fóra un José Ramón de la Morena qualsevol alguna cosa així com "no diga gol diga Messi"; sí, va ser bonic, sí, se'n va driblar molts, però juga a preferent i una flor no fa maig.

A la llotja presidencial es notava l'absència del factòtum de tot això, el senyor Juan Pasqual Sorlí, però la representació de les forces vives en general, tal com s'observa en la instantània, va ser digníssima. El flamant nou president, l'il·lustríssim senyor alcalde, el senyor Roca Boquera i el regidor d'Hisenda, tots ell ben custodiats pel regidor Marzal, ara encarregat dels afers de la policia municipal.

Bé, siga com siga, el Benicarló no em va disgustar, és més, estic plenament convençut que farem un magnífic paper a la categoria. Aquells malastrucs que volen

comparar la nostra situació amb la de l'Orpesa de la temporada passada, s'equivoquen. Aquells pobres no tenien directiva, s'entrenaven pel seu compte i sortien condemnats per endavant. Nosaltres això no ho farem. Ara bé, escenes com la que vam viure diumenge havent de posar el porter suplent, Ramon, com a davanter centre per manca d'efectius a la banqueta no queden gens bé. Encara que tinguem molts lesionats i expulsats; Ricardo Martínez no pot emular Clemente quan fer jugar Molina de davanter a la selecció espanyola, val més quedar-se amb deu que no fer sortir un xicot que no podia més que fer mal o fer-se'n. A més, la cosa va ser tan cutre que als pocs minuts li va caure el número 13 que duia a l'esquena suposo que enganxat amb cel·lo. No pot ser això.

Diumenge vinent sí que comencem a jugar-nos-la amb la visita al camp de l'Estivella, un dels equips que juga la nostra lliga i que serà un rival directe en la lluita per tractar d'evitar el descens.

Ara, apreciadíssim lector, encara que amb un dia o dos de retard, és el moment de celebrar el 9 d'octubre i com a valencià el commino que s'alce d'on tinga ara enclavades les anques, amb la mà esquerra subjecte aquest paper, i es pose la dreta al pit i, ben fort,

Xantatxan xantatxan tatatà xaaaantà, xantata tatxant tatà tatà, xumpa, xumpa, xumpa, per ofrenar, noves glòries a Espanya, nuestra región supo luchar... i així fins el visca València, esglups, esglups, esglups, visca, esglups, esglups, visca!!!! Xan tatxan tatxan tatatxan!!

ve de la p gina anterior

Lamentablement mentre es manipulava la palmera aquesta es va partir, sucumbint per força de la grua que l'extreia i impossibilitant que siga replantada en altres llocs, tal com habitualment es ve fent.

Recentment el debat sobre la protecció i estat dels arbres ha sortit a relleir en diferents rodes de premsa. Escuder va assenyalar Cuenca com únic responsable de la supressió de les dues palmeres de la rotonda de Jacinto Benavente. El portaveu del PSPV-PSOE, Enric Escuder, ha assenyalat que l'arrencar les palmeres que adornaven la rotonda de l'avinguda Jacinto Benavente amb l'encreuament amb el Passeig Marítim i el carrer Peníscola, respon a una "decisió personal del senyor Cuenca". Segons l'edil socialista, no existien informes tècnics de Medi ambient ni de la Policia que contemplaren aquesta actuació i va acusar Antonio Cuenca de procedir "com si fos l'amo del poble". Escuder afirmava que "segons els experts, l'exemplar de palmera canadenc arrencat està valorat en 6.000 euros" i lamentava que s'hagués deixat en tal estat, "a trossos", que feien impossible trasplantar-la en altre lloc. Així mateix, l'altra palmera, una escultura ornamental de ferro també va sofrir greus desperfectes durant el seu trasllat". La percepció d'Escuder és que l'equip de govern, "tendeix a eliminar tots els elements i

actuacions dels dos governs socialistes que hi ha hagut a Benicarló", i afirmava que aquesta manera de procedir "costa molt diners a les arques municipals".

En paraules del socialista, "aquest govern s'està perdent en actuacions secundàries, realitzant política de campanar, però sense escometre inversions productives", va sentenciar.

El BLOC manté que l'eliminació de les palmeres és una decisió política

El portaveu del BLOC per Benicarló José Luis Guzmán es referia a la supressió de les palmeres de la rotonda de l'avinguda Jacinto Benavente com "el crim de Cuenca, segona part". L'edil va fer aquesta comparança "cinematogràfica", recordant l'actuació que es va realitzar fa uns anys en la Placeta dels Bous, que també va sofrir una remodelació profunda que no va comptar amb l'aprovació de molts benicarlandos.

Segons l'edil nacionalista, la palmera de ferro va ser construïda pels propis treballadors de la brigada d'obres i per iniciativa pròpia, amb el suport, això sí, pel govern del bipartit PSOE-BLOC a la passada legislatura. Guzmán indicava que no hi ha consignació pressupostària per a la remodelació de la rotonda, "aquesta actuació se suma al cúmul de despropòsits de l'equip de govern. Juguen amb els sentiments dels treballadors que van crear l'escultura de ferro i amb els diners dels benicarlandos", manifestava.

El nacionalista afirmava que "no existeixen informes tècnics que avalen la versió oficial de Cuenca", en referència a la resposta de l'edil popular assegurant que entorpia el trànsit rodat. Guzmán calcula que la construcció de la nova rotonda "rondarà els 60.000 euros" que "es podrien dedicar a altres actuacions més urgents i necessàries", va considerar.

Renfe executa les obres d'adequació en les estacions de Benicarló i Vinaròs

text REDACCIÓ

Els usuaris que aquests dies visiten les estacions de Benicarló i Vinaròs estan veient com Adif ultima les obres d'adequació de les estacions de tren, que no complien amb els criteris d'accessibilitat i feien pràcticament impossible la mobilitat dels usuaris discapacitats, o majors, a l'existir tan sols un pas subterrani amb escales per a canviar d'andana. Els treballs els executa l'empresa Geotecnia i Fonaments, S.A. (Geocisa) i consisteixen en l'elevament de les andanes principals i secundaris fins als 68 centímetres, la remodelació integral dels passos inferiors entre andanes existents en l'actualitat i la instal·lació d'ascensors panoràmics d'intempèrie que possibiliten l'intercanvi d'andanes. En la seua pavimentació s'utilitzaran materials antilliscants.

La inversió adjudicada per a ambdues actuacions ascendeix a 1.501.573'1 euros. En l'estació de Benicarló-Peníscola el pressupost ascendeix a 756.895 euros, mentre en l'estació de Vinaròs ascendeix a 744.678'1 euros. La primera en executar-se està sent l'obra de l'estació Benicarló-Peníscola. El

projecte està cofinançat pel FEDER a través del Programa Operatiu de la Comunitat Valenciana 2000-2006. La taxa de cofinançament és del 50%. La situació d'abandonament per part de Renfe i Adif de l'estació de Benicarló ha afectat durant molts anys als usuaris amb problemes de mobilitat.

La Conselleria d'Educació suspén en idiomes

No deixa de resultar curiós que el Conseller d'Educació es faça abanderat del trilingüisme

Tots els anys per aquestes dates milers valencians i valencianes s'adrecen a les Escoles Oficials d'Idiomes per tal d'accedir a un ensenyament d'idiomes públic i de qualitat. I tots els anys es troben amb obstacles incomprensibles per part de l'administració.

STEPV ja va denunciar l'any passat el retard inexplicable en publicar la nova normativa derivada de la LOE en el DOCV. Només cal recordar tres fets flagrants entre molts altres:

- L'Ordre d'Avaluació i Promoció es va publicar tan tard com el 19 de febrer de 2008, la qual cosa significa que, en el moment de matricular-se a les EOIs, l'alumnat no coneixia, per exemple, de quantes convocatòries disposava per aprovar el curs. A més, els diferents esborranys que Conselleria avançava a la seua web indicaven que la prova de setembre no es realitzaria en cap curs. Aquest fet va provocar que alguns alumnes dels primers cursos dels cicles renunciaren a la matrícula en el mes de gener, davant la impossibilitat de concórrer a les proves ordinàries de maig i juny (per coincidència amb oposicions, exàmens de la universitat, etc). Al final, l'ordre publicada contemplava la prova extraordinària de setembre per al Nivell Bàsic 1 i Nivell Intermedi 1 i aquest alumnat va renunciar per res.

- En anys anteriors, la matrícula per a les anomenades proves lliures de certificació es realitzava durant els mesos de gener i febrer, però el curs passat, l'ordre que regulava i convocava les proves de certificació va ser publicada el 26 de març de 2008, durant les vacances escolars de Pasqua, i el termini de matriculació era ridículament curt i precipitat, com ja va advertir STEPV a Conselleria en Mesa Sectorial. El resultat més palés va ser una matrícula molt inferior als càlculs de Conselleria, que esperava, per exemple, que la demanda fóra tan gran que faria que l'alumnat no tinguera suficient espai en alguns dels centres d'EOI. En aquest sentit, fins i tot es va barallar la possibilitat que l'IES Misericòrdia de València acollira les proves per si no cabia tot l'alumnat a l'EOI de València, cosa que després no va ser necessària perquè gran part de les persones interessades en les proves no van tindre temps material per inscriure's-hi.

- Abans de les eleccions autonòmiques passades, la Conselleria va presentar propagandísticament el projecte d'una nova escola a València. A dia de avui, només podem veure el cartell. També cal recordar que en 1997, l'actual President de la Generalitat, Francisco Camps, que era aleshores Conseller de Cultura i Educació, ja va prometre la creació d'un nou centre a la ciutat de València

Enguany la Conselleria continua invertint poc en idiomes i desatenent les reivindicacions del professorat, agrupat en l'APEOICVA, i amb suport de l'STEPV.

Recentment, vam conèixer que l'EOI de València va rebre 13.500 sol·licituds, més de les que pot acceptar per motius d'espai, fet que es repeteix any rere any. I és que continuem amb un número d'escoles insuficient per cobrir la demanda: del total de 268 Escoles Oficials d'Idiomes de l'Estat Espanyol en el curs 2007/08, el País Valencià en tenia només 12. Enguany s'han obert dos noves EOIs, una Elda i altra Lliria, i aquesta darrera començarà avui el curs sense professorat, ja que les places docents encara no s'han adjudicat.

La Conselleria prima les seccions (n'hi ha 20) en lloc de les seus perquè és molt més barat i més rentable políticament, però la situació de les seccions és molt millorable. Per començar, no hi ha cap membre de l'equip directiu al centre-secció i la Conselleria no contempla un augment del personal; això implica que, en el cas que es produísca cap incident, el professorat hi ha de fer front tot sol. A més, en alguns casos les classes es realitzen en aularis que no reuneixen els equipaments necessaris per l'ensenyament d'idiomes, sense oblidar que els tràmits administratius (matrícula de proves de certificació, expedició de certificats, etc) s'han de fer majoritàriament a l'Escola de la qual depén la secció i tant alumnat com professorat s'hi han de desplaçar.

No deixa de resultar curiós que el Conseller d'Educació es faça abanderat del trilingüisme i, al mateix temps, no responga a les necessitats d'idiomes de la ciutadania valenciana. Pensa el Conseller que impartir EpC en anglés una hora setmanal durant 2n de la ESO es pot qualificar de 'Pla d'Extensió del Trilingüisme'? Pensa el Conseller que pot garantir l'anglés a Educació Infantil sense dotar els centres de professorat especialitzat? Pensa el Conseller que pot continuar deixant que els valencians i valencianes tinguen tan difícil estudiar idiomes en centres públics?

I tampoc no deixa de resultar curiós que encara avui es desconeix què ha fet el Conseller amb els 926.817€ que, mitjançant una resolució publicada al BOE de 17 d'agost de 2007, el Ministeri va transferir a l'administració autonòmica valenciana per tal de "financiar l'augment d'oferta de places per a l'ensenyament d'anglés per a joves en les Escoles Oficials d'Idiomes".

STEPV

Mukti & Revival

BREU HISTÒRIA DEL ROCK EN BENICARLÓ

text TONYO FIBLA

Mukti & Revival és el nom original de la banda que ha triomfat al Nepal i aprofitant aquesta fama entre la gent nepalesa, el grup ha fet tres gires a nivell internacional: la primera al Canadà l'any 2006 a la primavera, la segona, pels Estats Units i Canadà, l'estiu d'aquest mateix any, i finalment, aquest el passat mes de juny, han fet tres concerts a tres ciutats d' Austràlia.

Però ací a l'estat espanyol, a falta de músics nepalesos, i gràcies a la forta personalitat musical de Mukti, es va formar una nova banda: MñM. Aquest grup format per gent de Benicarló, Baix Maestrat, està integrat Mukti, Ñoño i Miralles, als quals s'ha incorporat per a aquesta ocasió Maria Cinta i Gyan, fill de Cinta i Mukti.

A Benicarló no cal dir res de la qualitat dels components. Miralles, fill de Miralles el músic. En dir això està tot clar al poble: el millor bateria del Maestrat. El mateix podem dir del baixista Ñoño, amb un estil ben peculiar i fill també de músic. Conegutísim a la zona i membre fundador del grup Color de Garage.

La banda MñM, per norma general, es dedica a tocar rok internacional, però per a aquesta ocasió, han incorporat en el seu repertori les cançons compostades per Mukti, unes menys i altres més, amb certes cadències i aires típics de la música nepalesa, fent una simbiosi equilibrada entre el blues i la música tradicional del Nepal.

La majoria de lletres també han estat escrites pel mateix Mukti implicant-se en la vida social i política del seu país. Hem de tenir present que el Nepal en els últims anys està patint uns profunds canvis socials i polítics: ha passat en pocs anys d'una monarquia absoluta a una república passant per la monarquia parlamentària.

El primer, KALANKI KO JAM, àlbum ens parla del bloqueig dels polítics, el segon, Bujhai deu, demana explicacions a les classes dirigents i el darrer, DEKHDAL CHU MA, abans de les eleccions, ens diu: ara, indefensos, només ens toca veure i esperar.

Components de Mukti & Revival per a l'actuació a Barcelona:

Mukti Shakya: veu i guitarra.
Ñoño Cucala: baix.
Jorge Miralles: bateria.
Maria Cinta Añó: teclats.
Gyan Shakya: guitarra i veu.

FILANT LA XARXA

www.google.com/tenthbirthday

En l'anterior Filant la Xarxa celebràvem els 10 anys de Softcatalà. Però es que en aquest 2008 també Google compleix 10 anys. Happy Birthday!

La.Rata.Sensefils@gmail.com

Benicarló acollirà la tercera trobada de "gent gran" de la Comunitat Valenciana

text REDACCIÓ

Román Alberto, president de la Confederació Unió Democràtica de Pensionistes i Jubilats de la Comunitat Valenciana i Paco Vidal, president del Club de la Tercera edat de Benicarló presentaven ahir en el Mucbe la III Concentració Autònoma de Gent Gran. La trobada se celebrarà el 11 d'octubre a Benicarló i s'ha concebut com un dia de convivència i solidaritat.

Román Alberto destacava que fins al moment han confirmat la seua assistència més de 1.200 persones i possiblement s'arriba a les 1.500, "es tracta d'un acte d'envergadura i hem intentat donar-li el realç que es mereix". El president de la Confederació ha agraït la col·laboració que ha rebut per part del Club de la Tercera Edat, de l'Ajuntament i de les Diputacions de Castelló i València en l'organització de la jornada i de

diverses empreses que han prestat el seu suport a la causa. "Es confeccionarà una gran paella amb la col·laboració de l'empresa IFF".

La trobada se celebra sota el lema "Per uns serveis públics dignes" i comptarà amb les actuacions de les corals de Requena, L'Alcora, Alberich i la de la Gent Gran de Benicarló

Està previst que assistisca a la concentració el Vicepresident de la Diputació Luis Tena i els presidents de les diferents associacions de jubilats de la Comunitat. L'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo serà l'encarregat de clausurar la jornada. La regidora de Benestar Social, Sarah Vallés, ha assenyalat que "iniciatives que promouen la convivència i que estan relacionades amb les persones majors, sempre comptaran amb el consistori".

JACK Y LOS DANIELS

Rockabilly Band

Concert, 11/10/08, 23:00 h.

Rock-Town (Antic Bosc)- Benicarló

L'oposició rebutja fer pagar a les associacions per utilitzar l'auditori per fer cultura

text REDACCIÓ

Enric Escuder, portaveu del PSPV a Benicarló, ha qualificat de "barbaritat" la pretensió de la regidoria de Cultura de fer pagar a les associacions per utilitzar l'Auditori Municipal i que la setmana passada va ser explicada per La Veu de Benicarló. No obstant, el socialista ha reconegut que ha d'existir un control sobre les instal·lacions "perquè no és acceptable que després d'un acte quede brut o deteriorat". Per a evitar-ho, ha reclamat "una implicació dels responsables" que permeta que l'auditori es conserve en perfecte estat. Per a Escuder, si l'ordenança que planeja el Consistori fora aprovada, significaria "un autèntic martiri per a les associacions". Així, va destacar que les entitats culturals del municipi "organitzen el 70% dels actes perquè l'ajuntament no té política cultural" i són les associacions les que supleixen aquesta manca.

El portaveu dels socialistes benicarlandos ha proposat que el consistori quantifiqui la despesa que suposa l'ús de les instal·lacions i que lliure a les entitats una espècie de "bonus d'ús" que serveixi per a regular la utilització responsable d'aquesta infraestructura

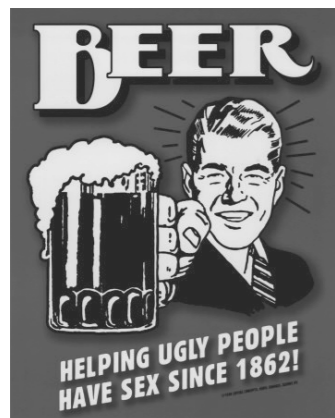
municipal. Així, a més de la subvenció econòmica que anualment reben, les entitats disposarien d'un altra canvi per l'utilització de l'auditori.

Per a José Luís Guzmán, portaveu del Bloc, la mesura "és una aberració" ja que es tracta d'un espai públic "que es manté amb els impostos dels benicarlandos". Guzmán dubta que alguna entitat tinga ànim de lucre i considera que "si es fa pagar entrada és per anivellar despeses o per a pagar alguna activitat extra", com intercanvis culturals o viatges de formació.

D'altra banda, el nacionalista va recordar que la regulació que pretén fer Cultura per a protegir les instal·lacions ja està aprovada i en vigor "en les Normes d'Ús de l'Auditori, que van ser aprovades per tots els partits polítics". En elles, s'estableix que l'entitat o empresa que provoqe un desperfecte en l'espai, haurà de fer-se càrrec de la seua reparació.

El nacionalista va lamentar que l'Ajuntament carregue la responsabilitat que li correspon a ell en les entitats i s'ha preguntat si a associacions com Mans Unides, o a les entitats esportives que també fan ús d'instal·lacions municipals, se'ls farà pagar pel mateix concepte.

Benicarló tindrà durant quatre dies el seu propi 'Oktoberfest'

text REDACCIÓ

München fa ja 200 anys que realitza el Oktoberfest, un esdeveniment entorn a la cultura, gastronomia, cervesa i festa. Benicarló, en el seu mercat d'abastaments, realitzarà el seu del 8 al 12 d'octubre en la seva

primera Festa de la Cervesa Costa Azahar. L'alcalde, Marcelino Domingo realitzarà a partir de les 19 hores l'obertura i burxada del barril inaugural. A continuació el grup alemany Hausmacher live interpretarà conegudes peces bavaras.

Aperitius de salchiches blanques, rosquilles i molta cervesa s'apoderaran del recinte el 9 d'octubre, dia dels valencians. El programa dels següents dos dies es repeteix però amb l'excepció que actuaran el grup Kalumnia el dia 9 i el conjunt local The Incredible Crayfish el 12, a més dels Hausmacher live. En l'esdeveniment col·laboren diferents empreses de serveis de la localitat.

LA CONFRARIA DE SANT ANTONI ABAT INFORMA:

Des de la Confraria de Sant Antoni Abat de Benicarló s'ha organitzat un concurs de Lloes i dibuixos per a tots els xiquets i xiquetes de primària matriculats a les escoles de la nostra ciutat. Al temps, i com a novetat, també hem reservat uns premis per als estudiants del primer cicle d'ensenyament secundari, tant el l'apartat de les lloes, com en el del disseny per als cartells anunciadors de la Fira. La data límit de presentació dels treballs es el proper 14 de novembre de 2008. Per a més informació podeu consultar al vostre centre educatiu o a internet www.santantonibenicarlo.com

Concurs de Lloes i dibuixos per a tots els xiquets i xiquetes de primària

La màscara transparent

Art

text JESÚS MAESTRO

Hi ha artistes que trien el retaule dels somnis i la naturalesa morta dels malsons, aquest autorretrat sincer que no oferix un perfil millor que un altre. Aquests artistes no es cobriren sinó amb la màscara transparent que són els seus personatges. És llavors quan el dibuixant ha de tancar els ulls per a mirar amb deteniment el model inspirador de les seves línies, és a dir, la imaginació. És a aquesta capacitat creadora a la que es refereix la Bíblia quan ens revela que vam ser fets a imatge i semblança de Déu. Són els cronistes d'aquest altre món, el de la transfiguració i la metamorfosi, valents creadors d'imatges tan complexes que a primera vista poden semblar-nos críptiques. Tancar-nos a la seva comprensió seria com negar un paisatge per que no sabem gens de botànica.

Pensem en els quadres del Bosco. Avui ens quedem amb els éssers mitològics i les quimeres, amb els horrors i els delits, amb aquestes combinacions enginyoses de "el jardí de les delícies". Una nena somreia davant la taula titulada "extracció de la pedra de la bogeria". Li vaig preguntar què li feia tanta gràcia d'una imatge votiva en la qual el protagonista és un atrafegat pacient amb el cap perforat per una lobotomia. El que li resultava graciós era l'estrany cirurgià, que llua en el cap, com *yelmo de Mambrino*, un esperpèntic embut. La meua ignorància no va encetar llavors a destriar si tal embut era mofa o aparell de l'època, i com li va passar al nostre Sancho, tan sols vaig tenir clar que aquell barret era "cosa que relumbra". Serveixi aquesta rondalla per a explicar que en qualsevol obra romanen ocultes, com incomprendibles jeroglífics, moltes polisèmies de les quals solament van poder gaudir els seus contemporanis. Davant les possibilitats de desgranar el significat d'una il·lustració que remet obertament al món interior de l'artista puc invocar al tòpic del "imaginari col·lectiu", aquesta globalització espiritual que suposa que tots ens servim d'un comú magatzem de pensaments i que no aporta molt més a la definició de ser humà que l'afirmació que tots els gossos tenen musell. Una vegada exposat el problema proposo que busquem la solució en un exemple més proper en el temps.

Per exemple, l'obra de Salvador Dalí. Sense dubtar-ho entenem que aquests hiperbòlics bigotis no són propis de la moda de l'època, com tampoc el vestit del cavaller de la trista figura, en la de Cervantes. Coneixem amb tant detall la biografia

del geni que tots trobarem al·lusions a altres noms apareguts en ella si parlo de l'avidesa pel dòlar de la qual el català va fer gala. No es pot esperar per tant que la lectura d'una obra del segle XV sigui de la mateixa complexitat que la d'altra obra més moderna, que neix conscient de la profunda revisió teòrica a la qual serà sotmesa. Afegiré que, encara que el surrealisme de Salvador Dalí resulti una il·lustració més immediata del psicoanàlisi, Duchamp respon amb major intel·ligència al joc interpretatiu de Freud. Moltes obres del dadaisme, sense interpretació alguna, no podrien ser incloses en el debat artístic. Així succeïx amb els *ready-made*, objectes quotidians pujats a un pedestal gràcies a un malabarisme conceptual, alguns dels quals començaran aviat a cobrar valor ja no pel manual d'instruccions necessari per a convertir-los en carn de museu, sinó per la seva pròpia antiguitat, doncs un urinari de fa cent anys no deixa de ser curiós.

Per a reflexionar sobre com de ràpid perdem aquesta capacitat per comprendre l'obra artística en la plenitud del seu moment n'hi ha prou amb projectar una pel·lícula clàssica de cinema negre. Aquests cotxes voluptuosos, aquests cigarrets llargs i aquests barrets d'ala ampla no són part d'una recreació històrica, sinó que són a la filmació el que avui seria l'últim model de Ferrari en una de Stallone.

Les obres contemporànies resulten molt interessants per a entendre alguns aspectes de l'esport de la interpretació doncs encara comprenem molts matisos que es perdran per a les generacions esdevenidores. Els convido a observar les obres contemporànies amb l'al·licient que suposa gaudir d'aquest efímer privilegi.

Individualitzar guanys, socialitzar pèrdues

Irreflexions

text RAÛL BURRIEL

Aquests dies la premsa i els mitjans venen carregats d'informació que intenta explicar l'origen d'aquesta crisi econòmica que ja se'ns ha tirat a sobre, amés de preveure la seua intensitat, durada i fórmules de solució. Sembla ser que els Estats Units d'Amèrica ja han mostrat el camí que els governs del mon

econòmicament desenvolupat hauran de seguir: la injecció de quantitats mil milionàries d'euros per tapar el forat que ha creat la vaporització d'uns productes financers que han resultat ser poc més que això, vapor, fum.

Aquest és el curiós model capitalista que estem vivint, com deia no se qui aquests dies, els darrers anys de grans guanys les beneficis s'han individualitzat per a uns pocs, mentre que ara les pèrdues es socialitzen, es reparteixen entre el total dels ciutadans, hagen participat o no en aquells guanys i tinguen responsabilitat o no en les males pràctiques financeres que ens han abocat a la crisi.

D'ací a 5 o 6 anys, quan els mercats s'hagen recuperat i tornen els guanys, recuperarà la societat l'actual "inversió"? Aplicaran els governs del moment impostos especials per a que les empreses tornen als ciutadans els diners que ara els estem deixant per a que tapen el forat? Possiblement molts de vosaltres que estiguen llegint aquestes línies pensareu que això no passarà. Pot ser, però deuria passar. De fet, ja fa uns anys que les organitzacions a favor de models de desenvolupament econòmic mundial sostenibles defensen l'aplicació de taxes als moviments internacionals de divises, com per exemple la Taxa Tobin. Deurem de ser nosaltres, els ciutadans, els que exigim als nostres representants polítics l'aplicació d'aquest tipus de mesures.

Aplicaran els governs del moment impostos especials per a que les empreses tornen als ciutadans els diners que ara els estem deixant per a que tapen el forat?

Mercè Rodoreda, 100 anys

Fronteres

text JOAN HERAS

Durant aquest 2008 un grapat d'actes diversos arreu dels Països Catalans homenatgen la vida i l'obra de la Mercè Rodoreda, l'escriptora catalana universal que ara fa just un segle, el 10 d'octubre del 1908, començava el compte dels seus dies. Ara fa cent anys la petita Mercè començava a recórrer les línies d'una vida que aniria reflectint en el mirall precís del seu cos, de la seva memòria i de les paraules que aniria dibuixant tot pintant contes, novel·les, peces teatrals i poesia. Amb passió i a batzegades, sotraguejada per avatars personals i per tragèdies col·lectives –la guerra civil, l'exili-, el seu paisatge literari s'anirà fent immens. Des de fa vint-i-cinc anys la Rodoreda ja no està aquí però sí que hi és. Cada vegada que llegim les paraules que ella va escriure la fem viva. Els escriptors, aquells que han assolit el do quasi diví de fer-nos vibrar, bateguen plens de vida en allò que, potser amb gran sofriment, ens han deixat com a testimoni, com a regal.

Celebrem, doncs, les commemoracions que ens fan recordar, tornar a viure o descobrir paraules que ens commouen, que ens fan vibrar i pensar. Parlem de la Rodoreda i, sobretot, llegim-la. Perquè val la pena, perquè és un nom que s'escriu en majúscules a la història de la literatura. I per poder dir precisament això, que és una gran escriptora, cal que ens capbussem a les seves pàgines i que ens deixem arrossegar per la força càlida, poètica i a voltes torturada del seu estil. Perquè, siguem sincers i clars, per poder dir amb tranquil·litat i amb seguretat que la Rodoreda és una gran escriptora no hem de recórrer a les autoritats –el lloc que se li dóna en les històries de la literatura o la inclusió d'alguna de les seves obres en cànons de la literatura universal que dictaminen savis molt savis, d'aquells que senten càtedra- sinó que ho hem de dir perquè l'experiència de la seva lectura ens ha marcat, ens ha sorprès, ens ha fet vibrar. I si això passa no és només perquè ens atrapen les històries que ens explica, els universos psicològics i socials que ens presenta, sinó també perquè –i potser d'això en som menys conscients però no per aquest motiu aquest és un fet menys rellevant- la seva manera d'explicar aquestes històries és francament impressionant. La peça literària és un producte

artístic en el qual es barregen d'una manera indissoluble allò que explica –el què explica- i la manera d'explicar-ho –el com ens ho explica. Repassem un dels seus contes o qualsevol pàgina de les seves novel·les i fixem-nos en què ens explica i, sobretot, en com ho fa: qui explica la història, en quin temps, de quina manera ho fa, quin llenguatge utilitza... És cert que l'estil, el conjunt de recursos narratius emprats, el tipus de llenguatge que es fa servir, etc, són els

maons que construeixen l'edifici, aquell edifici que com a lectors analitzem des de fora, des de la imatge que ens mostra. Però sense uns maons ben posats l'edifici cau o s'esquerda.

Un centenari, però, també és el moment propici per a descobrir un autor que no coneixíem fins ara o per apropar-nos a alguna de les seves produccions que encara no hem llegit. En aquest sentit, és un bon moment per conèixer la fins fa molt poc temps desconeguda Rodoreda poeta. I la poc coneguda Rodoreda dramaturga. Aquestes són dues cares de l'autora que encara s'han d'explorar i gaudir. Pel que fa al teatre, em sembla necessari citar el gran homenatge que Ricard Salvat ha fet a la Rodoreda amb el muntatge d'Un dia. Mirall trencat que s'està representant a Barcelona aquestes setmanes. El muntatge parteix de la peça teatral que la Rodoreda va escriure l'any 1959 i que és l'embrió dels personatges i de la història de Mirall trencat. Damunt d'aquesta base el muntatge s'enriqueix amb episodis i amb la força poètica de la novel·la. Quasi tres hores d'espectacle per a fer-nos sentir amb força el món rodoredià, per a veure com es va construït un món de passions, enveges, tristeses i alegries, que s'aniran perdent per les esclatxes d'un mirall que el pas del temps i la tragèdia de la guerra i del feixisme triomfant esquerdarà. Els miralls, les flors, el pas del temps, l'amor i la seva absència, la música dels desigs, la mort com a fugida. Tot un homenatge.

I és que potser, si ens hi fixem bé, en alguna de les pàgines dels seus llibres hi sentirem els primers plors d'una nena que ara fa cent anys justos començava a teixir els complexos fils d'una teranyina vital que ens ha donat paraules que parlen de nosaltres, de la vida, del temps. S'acabarà l'any i tots plegats parlarem menys de tu. Però no pateixis, petita Mercè, perquè tu tens el do de renèixer sovint, calladament, sense plors, quan t'obrim de nou. Com una flor que rebrota.

EL CONSELL, PER LA INCINERACIÓ DELS RESIDUS URBANS (1)

El Pla Integral de Residus (PIR) del País Valencià fou aprovat pel Consell de la Generalitat a juliol de 1997. Dividia el territori en 18 zones de gestió integrada dels residus sòlids; les comarques del nord del país foren incloses a la Zona I. Onze anys després, els residus sòlids són un problema encara major que aleshores: no s'han construït quasi cap de les instal·lacions previstes, els abocadors –molts alegals– estan quasi plens, la quantitat de residus augmenta sense parar, s'han generat gran nombre de conflictes socials pels residus... No cal ser un gran analista per afirmar que la política de gestió dels residus sòlids portada a terme pels governs populars valencians ha segut un gran fracàs. I ara, sembla, que el Consell està preparant un nou PIR basat en la incineració amb recuperació d'energia com a gran aposta tecnològica. En aquests articles tractarem els antecedents de la mesura, les seves implicacions i les possibles alternatives.

A finals dels anys vuitanta, molts pobles valencians –exceptuant les grans ciutats– dipositaven les seves deixalles a abocadors incontrolats. La llei 42/1975, norma estatal, manava que les Comunitats Autònomes o Diputacions confeccionaran plans de gestió dels residus urbans (RU). A 1986, s'aprovà el Pla Director per a la Gestió dels Residus Sòlids Urbans de la Província de Castelló que dividia el territori en nou sectors on proposava la ubicació d'abocadors controlats. No es planificava sistemes de recuperació o reciclatge de materials dels RU.

L'entrada de l'Estat Espanyol a la Comunitat Econòmica Europea a l'any 1986 va fer que s'incorporés la seva normativa mediambiental a l'estatal. La Directiva 91/156/CEE, de l'any 1991, obligava a la gestió integral de tot tipus de residus sòlids i no diferenciar-los, com a la legislació estatal, en generals (urbans i altres) i perillosos. També fixava una jerarquia dels sistemes de gestió: reducció i prevenció, reciclatge, valorització energètica i eliminació als abocadors en darrer lloc. Es transposà amb la llei espanyola de residus, llei 10/1998.

Els plans directors provincials foren superats per la normativa europea. La Generalitat aprovà, a 1997, el Pla Integral de Residus (PIR) que pretenia la gestió conjunta de la majoria de residus sòlids tal com marcava la directiva europea. Dividia el territori valencià en 18 zones de gestió i proposava que un 17% dels residus anessin a plantes de reciclatge, un 31% a plantes de compostatge i un 52% directament a abocadors controlats. No es contemplava la incineració. Però la llei estatal de 1998 no permetia dipositar residus sense tractament previ als abocadors i el PIR ho preveia per a més de la meitat dels residus. A finals de 2000, s'aprovà la llei 10/2000 valenciana de residus que permetia l'entrada de la iniciativa privada en la gestió dels residus. El

PIR fou modificat segons la nova legislació. El Pla Zonal I, que comprenia el Maestrat, Els Ports i part de la Plana Alta, fou aprovat l'octubre de 2001.

Des d'aleshores, socialistes valencians van oferir al govern popular valencià consensuar els sistemes de tractament, la ubicació d'instal·lacions com els abocadors, participació dels ajuntaments.... Però la CTH rebentà la possibilitat d'un pacte al signar un acord amb la patronal

i la Federació Valenciana de Municipis i Províncies (FVMP) –dirigida pels ajuntament populars– sense comptar amb l'oposició ni als grups socials. Es redactaren i aprovaren els plans zonals que faltaven i es constituïren molts dels consorcis zonals amb els Ajuntaments, Diputació i Generalitat. La CTH assegurà, a principis de 2005, que "mai s'havia estat tan prop de la solució per a una correcta gestió dels residus sòlids". Els socialistes denunciaven que els plans eren instruments poc eficaços per la seva lentitud i que els consorcis estaven sols per controlar els concursos d'adjudicacions de les instal·lacions a empreses privades. Tanmateix, a juliol de 2005, el PSPV s'incorporà al pacte de la CTH, empresaris i FVMP. Es signà un protocol per agilitar de l'aplicació dels plans zonals.

La Conselleria anuncià la instal·lació d'una incineradora de residus urbans a la Vall d'Alba i una altra de residus tòxics i perillosos a Les Coves. Els projectes estaven fora del PIR, que no contemplava la incineració, i no es van discutir dins del pacte amb els socialistes. El PSPV deixà el pacte, a juliol de 2006, per l'incompliment del protocol signat i pel fracàs de la política de residus del Consell; també demanaren que s'abandonés els projectes d'incineradores.

El nou conseller González Pons es proposà reformar el PIR quan quasi no s'havia realitzat cap de les mesures previstes. La Conselleria es gastà 243000 € en un projecte de revisió i actualització del PIR que fou adjudicat a desembre de 2006. Nou anys després de l'aprovació del PIR els resultats eren patètics: sols en dues de les 18 zones s'estaven construint plantes de tractament de dos d'ells, vora 300.000 tones de residus eren dipositades en abocadors no controlats i 232000 tones eren abocades sense cap tipus de tractament. Diversos abocadors quedaren saturats com el de Fervosa a Aldaia, Tales, Vilafranca... i els residus foren duts a punts tant allunyats com Múrcia.

L'aposta popular per la iniciativa privada a la gestió dels residus front a la gestió pública responia a un criteri ideològic i també a l'interès de determinats grups privats. Els fets han demostrat que la decisió fou un fracàs: no s'han accelerat els procediments i no s'ha evitat l'oposició social a les instal·lacions. També la pedagogia pública feta ha segut nul·la. La incineració és una fugida cap endavant.

Pere Bausà

ve de la pàgina anterior

massa clar és si "allò" que li penjava quedarà fora o dins; ho diem perquè, si queda fora, igual serveix de diana per qui passe per allí); i la segona, que la de veritat, la replanten a la plaça del "crimen de Cuenca" o placeta dels bous. Això sí, tenim el dubte de com ho faran, perquè la palmera de veritat se'ls havia quedat en dos trossos. I quin problema no saber quin dels dos podria agafar millor al terra. Idea, que li ho pregunten al d'agricultura!

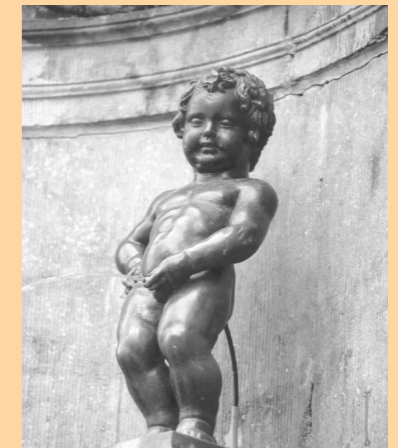
Consellera pixona

Allí que estava l'altre dia la premsa seguint l'arribada de la Consellera de Comerç fent fotos i filmant la seua arribada quan aquesta saludava l'alcalde i regidors (qui de tots anava pitjor vestit). Així que va acabar l'acte protocol·lari de les encaixades de mà que van enviar la premsa al saló noble per a la pertinent roda de premsa. I allí que es van estar esperant, i esperant, i

esperant, i... que la senyora no arribava. Segons hem pogut saber l'espera dels periodistes va ser deguda a un problema de bufeta de la Consellera en qüestió. El curiós del cas és que ningú va avisar els periodistes d'aquest retard i la cara de sorpresa d'aquests va ser divertida quan van veure tota la comitiva d'homes del PP esperant al replanell dels vàters de l'ajuntament, fent tertúlia. Feien patxoca, allí al replà dels lavabos públics. Algun que altre s'ho va mirar amb cara d'estranyesa pensant quin lloc més curiós per fer trobar-se a xerrar. D'altres van pensar si era allí on s'anava a fer la roda de premsa. En fi, que els periodistes, una mica al·lucinat, pensaven si els polítics populars s'havien tornat bojós i, tot, per no saber explicar que la pobra senyora és que feia hores que no havia pogut anar a fer "un pipí". El que cal fer esment és, com no, la cavallerositat de tota la comitiva del PP a l'esperar-la. No sigués que a la sortida no trobés el saló

noble. **Dibuixant faller**

Ens hem assabentat que el nostre Xavi Burriel, sí, el que ens fa els còmic, ha presentat la seua proposta de cartell faller per a les properes falles de 2009. Desconeixíem aquesta faceta del nostre inefable Xavi. Certament el nostre personal no té parangó. Són bons en tot el que fan. Com diuen els del comitè eixe faller, els de *l'univers fallero*, és que la gent de La Veu són internacionals. Com les falles. Ara, a esperar que guanye, i després... a esperar el convidat!

AGENDA

Temporada Teatral Tardor Hivern 2008/2009
octubre/ novembre

OCTUBRE

Divendres 17

¡A saco!, Companyia: Juja Teatre. Actors: Juan Andrés Gonzalez i Jano de Miguel. Un espectacle d'humor àcid, corrosiu, directe i fresc. Auditori Municipal, 22.30 h. Espectacle en castellà. Preu: 10 €. Organitza: Penya els Amics

Dissabte 25

Convocatòria de càsting, Companyia: Veudins Teatre. Tres actrius en busca del paper de la seua vida. Auditori Municipal, 22.30 h. Espectacle en valencià. Preu: 5 € Organitza: Diputació de Castelló/Cicle Fet Ací

NOVEMBRE

Divendres 7

El candidato. Companyia: Factoria Los Sánchez. Actors: Rafa Sánchez i Joan Peiró (veu en off). Direcció: Manuel Martínez. Un home corrent, una agència, un entrenament intensiu. Una comèdia corrosiva sobre la imatge i les paraules. El candidat, ¿naix o es fa? Auditori Municipal, 22.30 h. Espectacle en castellà. Preu: 5 € Organitza: Factoria Los Sánchez

Divendres 21

Fe, esperanza y cha, cha, cha. Companyia: Accidents polipoètics. Actors: Rafael Metlikovez i Xavier Theros. Tot el món vol ser feliç. Però, ¿què és la felicitat? ¿Es pot ser feliç i sostindre al mateix temps una nevera? Auditori Municipal, 22.30 h. Espectacle en castellà. Preu: 5 € Organitza: Regidoria de Cultura/Mostra de Teatre RECLAM

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Coral policial (repetició)

Disculpeu però la setmana passada amb això de les presses se'ns va oblidar el més important de la tafaneria de la coral policial que us vam presentar, és clar, com us podeu imaginar, la foto. Com, si no, podríem demostrar tan gran esdeveniment artístic? Doncs ací la teniu, acompanyant aquesta breu rectificació. Per cert, els assajos també comptaran com a hores extra?

Tu tranquil que és ...

Sembla que això d'aparcar de manera incorrecta s'encomana, entre els cossos de seguretat. La Guardia Civil del nostre poble també vol emular a la nostra policia local i li ha agafat el gustet a això de ficar el seu vehicle allà on no toca. Allí que estaven aparcats al mateix lloc que l'altre dia estava la policia local, al barrat blanc que hi ha davant la rotonda de Ticana. Ja sabem que els magatzems dels xinesos o d'Utrera tenen fama però... tanta? En fi, cadascú que compre on vulga, però, aparcar, a veure si ho fem correctament. Esperem no condisca l'exemple. Perquè després ens fiquen multes!

Més d'aparcaments

Un veterà metge de Benicarló per entrar al pàrking del centre de salut amb el seu cotxe fa el següent:

- 1.- Entra al carrer 9 d'Octubre en direcció prohibida
- 2.- Puja dalt de la vorera pel mateix pas de vianants.
- 3.- Fa apartar a dos persones majors (els 85 ja no els faran cap de les dues) que anaven a creuar aquest carrer.
- 4.- Avança per damunt de la vorera
- 5.- Finalment aconsegueix entrar el cotxe al pàrking.

Felicitats doctor, vostè és tot un geni. També era d'admirar la cara que feien tres o quatre observadors que veien el procés i no entenien res. Què fa aquest senyor, devien pensar fins que va arribar el punt número 5?

Contradicció sostenible

Les històries del regidors Cuenca. Primer es va carregar l'autobús del polígon perquè no era rendible. I ara ens vol vendre la moto, justificant els cent i pico stops que han ficat al carril bici de la nova carretera de Benicarló a Peníscola ... per a les bicis. A quin cap cap, aquest despropòsit. Certament aquest senyor és tot un gran defensor de la mobilitat sostenible. Ficar un stop, en alguns casos, cada dos metres no sembla que siga

una cosa massa lògica. És com si el món anés a l'inrevés. Vinga, que a partir d'ara són les bicicletes les que atropellen els cotxes. Després, ja només faltaria que els vianants atropellen les motos. Simplement surrealista. Ànim, feu-li arribar els vostres suggeriments al regidor. Quan més bojos, segur que seran més aprofitables! Penseu que encara han de fer el tram entre la Ratlla del terme i el nostre poble. Apa!

Defensa

Segons diu el regidor més popular del nostre poble s'estan fent les obres de defensa del "meandro" del riu sec. Quan ho vam escoltar per primera vegada vam tindre un *yuyu*. Ja ens veiem tota la llera del lliit plena d'escopeteros defensants-nos dels atacs dels bàrbaros del nord i cridant, com a bojos, allò del "no passaran". Menys mal que després ens van explicar que no, que el que estaven fent eren terraplens i parets per previndre les perilloses avingudes del nostre riu. Això deu tindre, també, alguna cosa a veure amb aquella portada tan memorable de la Veu del "Riu sec navegable" que volia fer aquest senyor?

Palmericides

Els tafaners estem esbrinant en que ha quedat el palmericidi escomès pel nostre ajuntament, amb diurnitat i traïdoria, a la rotonda del col·legi Marqués de Benicarló. No ho tenim massa clar però treballem en dos hipòtesis. La primera, que la palmera de ferro, probablement, acabarà fent-los companyia als semàfors que apuntaven el cap darrera del camp de futbol municipal (el que no tenim

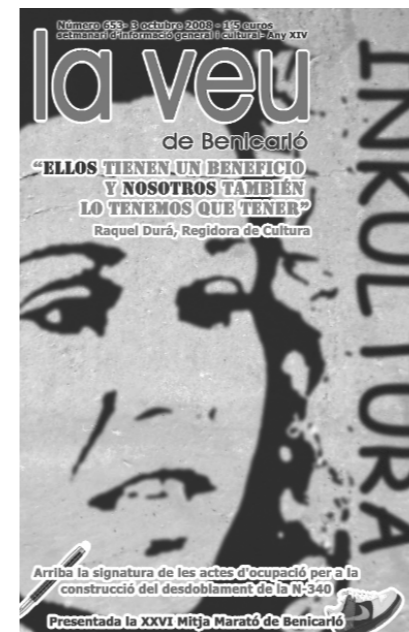

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Una bona portada, digna dels moments del millor cartellisme, quan les ideologies eren més clares i podien cridar-se consignes sense mirar a dreta i esquerra. Enhorabona.

A la vista del procés privatitzador dels béns públics que engega l'Ajuntament, modestament podem proposar algunes idees que l'ajuden a eixir de la crisi. Com no han pensat a cobrar l'impost de circulació a les falles que usen els carrers de camí a l'auditori per fer les presentacions i a la comissió de festes que programa sis dies sis de bous que interrompen durant unes hores l'intens tràfec de turistes al llarg del camí de la Mar... I què tal un impost d'ocupació als fidels que abusen de les instal·lacions de l'ermita de sant Gregori el 9 de maig. Pot aprofitar-se la parada sota el pont de la general per a repartir la paperina i cobrar allí mateix la taxa d'accés al recinte. Això sense comptar amb les possibilitats impositives que ofereix la plaça de la Constitució. Per dalt i per baix. Tot açò deu vindre a conseqüència de les vergonyes que

tots van poder veure a l'auditori el dia de l'últim concert de la banda de música, quan els regidors presents no van ser per alçar-se ni trucar a qui fóra per evitar el que va passar.

En el mateix reportatge no puc atribuir a la senyora regidora de cultura l'infame castellanisme que conté la frase "Els tenen un benefici i nosaltres també ho hem de tenir", cosa que em fa pensar una altra vegada en un abús del SALT.

Una cosa no queda explicada en el reportatge de la setmana. Li exposaré en forma de premisses:

- a) L'Ajuntament té un reglament
- b) Els reglaments són per a complir-se
- c) Raquel Durà forma part de l'equip de govern de l'Ajuntament

Ara escriba la conclusió sobre la línia de punts:

Per molt que em desullo no veig cap "valenta" a la fotografia de la pàgina 4, on s'afirma que "van haver valentes que es van atrevir a berenar tranquil·lament en la plaça.". Algun calb sí que hi veig.

Sobre el tema de la variant, una vegada més veiem com la sagaç redacció és capaç d'albirar el futur a què ens tenen acostumats els nostres pròcers: on el Ministeri de Foment anuncia que "les màquines podrien començar a treballar en el desdoblament abans de final d'aquest any", Domingo entén que "les obres començaran a principis de l'any que ve". En què quedem.

Ja ens explicaran el significat críptic del peu de foto que acompanya la notícia sobre el Dia dels Valencians a Ikea i Port-Aventura de la pàgina 6: "Un dia és un dia". Vol dir que per una vegada la regidora es va fer present? He llegit amb interès l'agenda del dia i, la veritat, trobo un contrast molt remarcable entre el que són actes polítics de significat més o menys institucional, que veig directament coents i anacrònics, i els actes culturals de les nits, de veritat envejables. Deu significar alguna cosa això?

També fa gràcia el segon titular de la pàgina 6: "Benicarló posa en ordre les seues canalitzacions". No voldran que netegem els albellons dels penicolsans! És el que té aquest abús del possessiu en una societat on sembla que només val el que tens.

Llijo com sempre amb interès i com altres vegades amb el cor en un puny l'article de Bausà. Amb açò dels cementeris nuclears passa com amb allò dels residus de la comarca, no? No vol ningú al costat de casa la merda poc solidària de l'altre. Però ara resulta que de les restes de l'energia que consumeixo escrivint aquest article faran bombes atòmiques per a acabar amb la fam al món. Doncs ja m'ha vist! D'ara endavant li'ls enviaré a mà. Nuclears, no gràcies!

Joan Heras repassa amb un cultivadíssim legionari la història de la literatura universal, de Hesse a Saramago, de Tolstoi a Hugo, mentre viu una situació realment kafkiana. És curiós.

A la càustica opinió de Marc Antoni Adell sobre la dotació i els serveis de les platges locals encara afegiria una observació que, de segur, ja han notat els banyistes de la mar Xica. Els nous sortidors per a rentar-se els peus estan dissenyats per a uns usuaris molt particulars: van a la platja en parella, viuen en un país on l'aigua és un bé abundant i fa gust deixar-la perdre o tenen tres cames i poden netejar-se dos peus mentre es mantenen fermes amb el tercer.

La millor

Segur que ho han fet a posta. I és de mal gust: Este deteriorament de les instal·lacions públiques culturals es deu, principalment, a la ineptitud i ineficàcia de l'administració que s'encarrega de vetllar que aquestes estiguen, parafrasejant els militars, "en perfecto estado de revista".

Contradictòries actuacions

De sobte el regidor Cuenca s'ha despenjat amb una altra de les barrabassades i se'ns ha carregat d'un bufit de palmeres que estaven plantades a la rotonda de la plaça de la Constitució, davant del col·legi Marqués de Benicarló.

Amb la traïdoria que li dona ostentar el càrrec de regidor d'urbanisme se'ns ha carregat en un bufit dos de les palmeres més representatives del nostre poble. Una viva i l'altra morta. La viva, ja està morta i ben morta. Van ser tan summament cafres que la pobra va acabar en dos pedaços que l'únic que faran serà anar a parar a algun dels nostres abocadors il·legals. L'altra, la de ferro, tot i que poguera agradar més o menys, ja s'havia convertit en un senyal visible de la nostra població, com el cranc de la rotonda de Modesto, tot i salvant les distàncies amb l'obra de l'escultor d'aquestes terres, Ferr. Però, tot i així, era una obra feta per la gent de la brigada municipal que s'havia guanyat el seu lloc en el panorama escultural de Benicarló.

El regidor Cuenca (que de tot n'entén una mica "molt", segons tots els indicis en sap de tot i parla de tot. Una roda de

654

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

premsa amb ell és com un llibre obert, com una mena de diccionari per ociosos), es devia alçar amb mal peu eixe dia i, sense informes de cap mena, ni de medi ambient, ni d'agricultura, ni de policia, es despenja amb que la rotonda era perillosa per a la salut viària dels circuladors de cotxes. I no se li ocorre altra cosa que carregar-se eixos dos monuments, com "qual falla a la cremà".

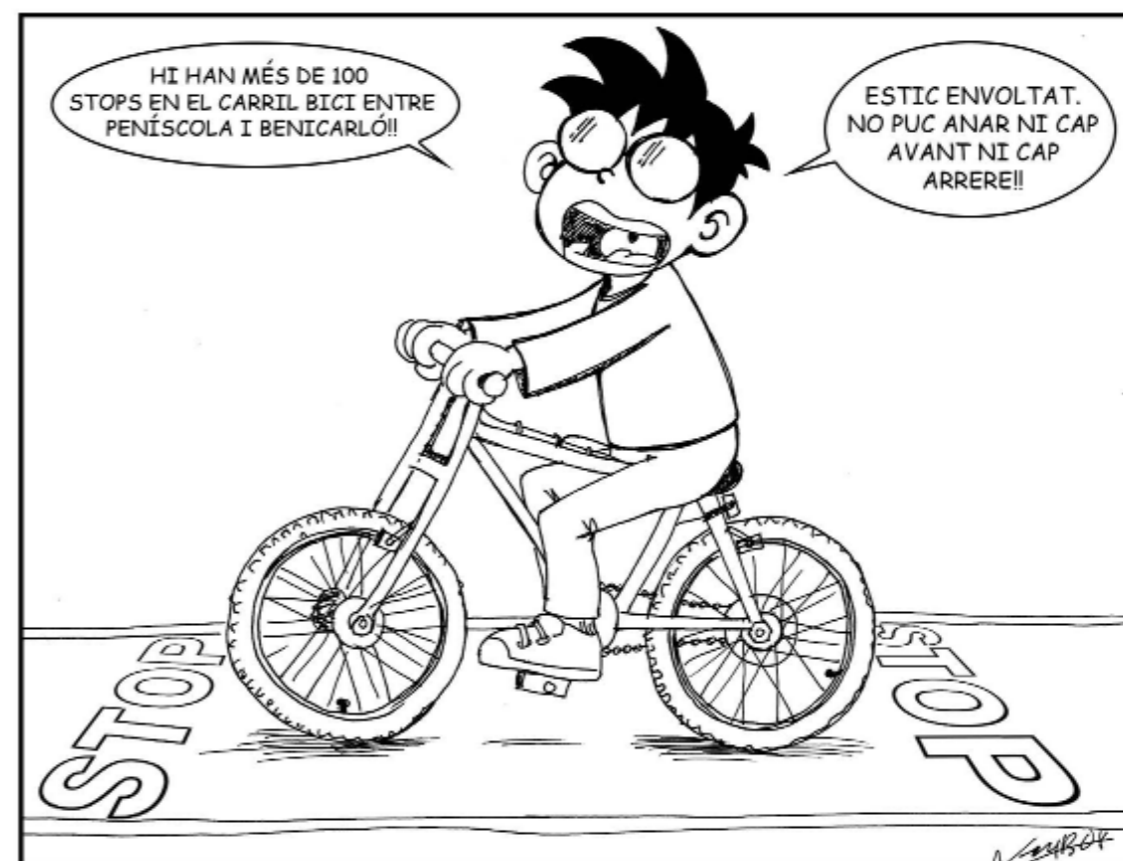
No volem entrar ací en la xapussa que va estar tot el procés de llevar-les i que va conduir a la seua inanició salvatge, però sí en el fet que l'argument utilitzat pel regidor no és avalat per ningú. Ha estat una decisió personal. De tota manera, el curiós del cas és que han replantat el lloc de l'òbit amb més plantetes. I ens preguntem, si l'havien de remodelar, a que ve ara gastar-se diners en replantar el que després hauran de tornar a llevar?

Certament aquest home és una font de contradiccions i el problema és que, ara, no tenim cap Mudo que les canalitze. A l'alcalde Marcelino no li arriba el coll a la camisa si li ha de dir alguna cosa a aquest home. I així ens va.

El còmic

Per Xavi Burriel

"POCS STOPS POTS"

El còmic

EDITORIAL

Carxofa: un basquet de carxofes per a la Taula del Sénia per reunir mil persones al Tossal del Rei, o Tossal dels tres Reis, com també se'l coneix. Aquest tossal és el nexa d'unió entre Aragó, Catalunya i el País Valencià: el lloc idoni per reivindicar suport per a aquestes terres tan deixades de la mà de Déu, i per experiència sabem que aquest bon senyor ens aporta ben poc, per no dir res.

Panissola: Més de cent panissoles, una per STOP, per al faraó, el sr. Cuenca. Mentre per tot el món desenvolupat es busquen alternatives als cotxes amb transport públic i bicicleta, el nostre faraó (segle II a. C.) està defensant encara l'ús del transport privat motoritzat. Li sembla perfecte que el carril bici entre la Ratlla del Terme i l'entrada a Peníscola tinga més de cent STOPS.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Libreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamanyos

Papereria

Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció: JORDI MAURA
Consell de Redacció: XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Publicitat

